

TAMARA GERAEDS

TUSSEN SNEEUW EN BLOED

Een au pair.
Een geheime affaire.
Een gruwelijke
moord.

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

* * *

Ze wreef nerveus in haar handen, zette de muziek een tandje harder en legde de afstandsbediening terug.

Onbedoeld grijsde hij bij de gedachte dat niemand hen zou kunnen horen dankzij de muziek. Ze lachte terug, zich totaal onbewust van zijn intenties, en dat zorgde er juist voor dat de opwinding door zijn aderen gierde. Zijn begeerte moest van zijn gezicht te lezen zijn, want ditmaal bloosde ze tot in haar nek. Niet in staat zich nog langer te beheersen, liep hij met grote passen naar haar toe. Ze hief haar kin, duidelijk in de veronderstelling dat hij haar wilde kussen. Zonder aarzelen grepen zijn handen naar haar rode nek. Ze pasten er precies omheen. Haar hartslag bonsde wild tegen zijn huid, terwijl haar mond en ogen zich wijd openden. Het pulseren van haar slagader leek via zijn handen door zijn hele lijf te trekken, voordat het eindigde in zijn kruis. Hij kreunde en kneep harder. De vrouw probeerde naar adem te happen, maar bracht slechts een gegorgel uit dat zijn genot alleen maar verhoogde. Ze sloeg om zich heen, maar het was niet meer dan een zwakke poging om hem te raken. Ze zakte naar de grond, haar ogen draaiden al weg.

Nee, nog niet!

In een reflex liet hij los. De vrouw viel zijwaarts tegen de bank en klapte tegen de grond, waar ze piepend en hijgend bleef liggen, roerloos op het snelle stijgen en dalen van haar borstkas na.

Hij keek op haar neer, een mengeling van opwinding en teleurstelling trok door hem heen.

Ik moet het afmaken, geen risico's nemen. Het einddoel is het belangrijkste. Hoe ik dat bereik maakt niet uit.

Met grote halen hapte ze naar lucht. Haar ogen waren weer wijd open en continu op hem gericht. Het zou weinig moeite kosten om dat beetje lucht weer uit haar longen te persen. En dat was precies het probleem. Ook al was de moord niet het doel op zich, hij had de spanning nodig. De kick van het verzet, van het gevecht op leven en dood. Hoezeer het hem ook verbaasde, hij verlangde ernaar om het gevoel van ultieme macht opnieuw te beleven. Om de sterkste te zijn, toe te steken en de pijn, afschuw, angst en verbijstering op haar gezicht te zien. Alleen al bij de gedachte aan het rondspattende bloed kwam zijn geslacht weer overeen.

Abrupt draaide hij zich van haar weg, liep naar de keuken en rukte verschillende laden open, tot hij een groot mes vond. Hij woog het in zijn hand, draaide het om en om en keerde met hernieuwde energie terug naar de bank. Ze was intussen half kruipend een paar meter opgeschoven en kermde toen hij voor haar stil bleef staan. Ze hief haar hoofd niet op, smeekte slechts zachtjes om genade.

'Alsjeblieft, laat me leven. Ik wil nog niet dood. Ik wil nog... Ik moet...' Tranen drupten op zijn schoenen.

'Sorry,' zei hij, al voelde hij geen berouw of medeleven. 'Het ligt niet aan jou. Je hebt gewoon pech dat je twee keer voor de verkeerde man viel.'

Ze stak haar hand uit naar de poot van de bank en trok zichzelf een stukje van hem vandaan. Het was een zinloze poging. Met zijn voet tegen haar buik draaide hij haar op de rug. Hij wilde haar aankijken, alle emoties in haar ogen zien voordat het leven eruit vloeide.

Terwijl ze smeekbedes fluisterde stak hij toe. Eén keer, twee keer, drie... Al snel was hij de tel kwijt. De wereld werd een waas van beweging en kleur, waarbij rood overheerste. Deze keer schreeuwde hij niet, hij hijgde alleen. Zodra hij zag dat het einde naderde, boog hij zich voorover en drukte zijn mond op haar lippen terwijl ze haar laatste adem uitblies. Uitgeput en tegelijkertijd nog in extase liet hij zich op zijn knieën zakken, het slappe lichaam tussen zijn benen.

Hij had een paar minuten nodig om bij te komen. Gefascineerd keek hij op de vrouw neer. Het was ongelooflijk hoe mooi ze zelfs nu nog was, ondanks het met bloed besmeurde bleke gezicht en de in angst bevroren opengesperde ogen. Teder sloot hij de oogleden en duwde zichzelf overeind.

Hij trok zijn schoenen uit en liep naar de keuken, het rood op de vloer nauwlettend ontwijkend. Hij draaide de kraan open, trok de handschoenen uit en waste het mes, zijn handen en polsen en zijn gezicht. Langzaam kwam hij weer tot zichzelf. De kraan liet hij een tijdje lopen, het koele water zorgde ervoor dat hij steeds helderder ging denken. Het mes was schoon. Hij trok de handschoenen weer aan, hield het mes nogmaals onder de straal en draaide de kraan dicht. Met een theedoek droogde hij het af. Net op tijd bedacht hij dat hij zijn gezicht er beter niet mee kon deppen. Hij haalde een paar keer diep adem. *Het is gelukt. Ik heb het gedaan. Nu zal alles eindelijk goed komen.* De details waren hem nu al ontglipt, het leek alsof hij even uit zijn lichaam was getreden en net was teruggekeerd. Hoe vaak had hij gestoken? Hij kon het zich niet herinneren.

Met de theedoek nog in zijn handen draaide hij zich om. Het tafereel bij de bank ontnam hem de adem en de doek glipte uit zijn handen.

'Holy shit...'

Heb ik dat echt gedaan? Hoe is dat mogelijk? Ik ben toch geen harteloze psychopaat?

Toch moest hij dat zijn, want ze was duidelijk vaker gestoken dan noodzakelijk. Alsof de moordenaar er zo van had genoten dat hij niet meer kon stoppen.

Niet de moordenaar... Ik. Ik was het. Ik heb dit gedaan. Toch?

Weifelend dwaalde zijn blik naar beneden. Bloedspetters en -strepen zaten op zijn kleding, net als de vorige keer. En dat niet alleen. De plek rondom zijn kruis was nat.

Zijn benen begonnen te trillen. Hij schoof met zijn rug tegen het aanrecht onderuit, kneep zijn ogen dicht en sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

HOOFDSTUK 1

Het eerste wat Iris van Vliet zag toen het vliegtuig door het wolkendek brak, was een witte kustlijn, met daarachter sneeuw, sneeuw en nog meer sneeuw. Grillige, witte bergen strekten zich naar alle kanten uit. Hoewel Maren haar foto's had gestuurd van hun besneeuwde straat, had Iris niet gedacht dat alles zo wit zou zijn. Het leek alsof iemand was uitgeschoten met de poedersuiker. Het handjevol huisjes dat na een tijdje zichtbaar werd, was nauwelijks als zodanig te herkennen, evenals de wegen en stroompjes waar ze overheen vlogen. Alleen de landingsbaan was donker van kleur. In de verte hingen dikke wolken boven het land.

Iris slaakte een zucht toen de wielen het wegdek raakten. Ze was er. Opwinding schoot door haar aderen bij het idee van een nieuwe, onbekende plek, zoals het altijd deed als ze naar een ander land verhuisde. In haar jonge jaren was ze tegen veel onbegrip aan gelopen op school. De meeste kinderen vonden het vreselijk om telkens te moeten verkassen. Degenen die jaren op één plek bleven, waren daar dankbaar voor. Iris niet. Reizen en ontdekken zaten in haar bloed.

Ze pakte haar spullen uit het opbergvak van de stoel voor haar en stopte ze terug in de tas onder haar stoel.

Zodra ze geland waren en ze haar telefoon aanzette, kwam er een bericht van Maren binnen. Een foto van het hele gezin, uitbundig lachend en met ballonnen en bloemen in hun handen.

We staan op je te wachten, stond eronder.

Haar blik gleed over de lachende gezichten van Finnur en Marren, naar de kinderen. Einar, het zoontje van vier, leunde tegen zijn stiefbroer aan. Hij had ondeugende groene ogen onder een bos rode krullen, en praatjes voor tien, zelfs in het Engels. Zijn zusje Elva, van acht maanden, hield ook wel van brabbelen en had nu al een verleidelijke blik waarmee ze iedereen inpakte. Op deze foto was dat niet anders. De oudste twee, Lukasz en Lilja, van zestien en veertien, waren allebei blond. Lukasz leek wat terughoudend, ook met het vage glimlachje op de foto, terwijl Lilja zelfs op een scherm van enthousiasme bijna uit elkaar leek te springen. De vader van de oudste twee, Dario, had Iris nog niet gesproken. Ze had een paar dagen geleden een appje ontvangen, verder nog niets. Hij had een eigen zaak en was daar vaak druk mee, had ze begrepen.

Snel tikte ze een berichtje terug.

De man naast haar wierp een blik op haar scherm. ‘Familie?’

Met een glimlach stopte Iris het toestel weg. ‘Binnenkort wel.’

Hoewel haar keuze om als au pair te gaan werken niet de meest voor de hand liggende was, had ze er nog geen moment spijt van gehad. Ze was altijd al dol geweest op kinderen en dit was dé manier geweest om snel aan een tijdelijke verblijfsvergunning te komen.

Toen ze eindelijk met haar koffers de aankomsthal betrad, gieren de zenuwen toch door haar lijf. Onzekerheid trok aan haar hart. Wat als het in het echt niet klikte? Wat als de oudste haar geen kans gaf? Wat als een van de andere reizigers haar herkende? De behoefte om haar moeder te bellen brandde in Iris’ binnenste. Wat had ze haar graag meegenomen naar IJsland. Maar al had dat gekund, dan zou het nog niets voor haar moeder zijn geweest. Die gruwelde nog meer van kou dan zij en ze kon haar vriendinnen niet missen.

Ze had geen tijd om nog meer te piekeren, want vóór haar

klonk gegil en plotseling werden er twee armen om haar heen geslagen. Een koude wang met sproeten werd tegen de hare gedrukt, en halflange donkerbruine lokken kriebelden tegen haar neus.

‘Wat fijn dat je er bent, Iris!’ Ze herkende Marens stem van de vele Zoom-gesprekken die ze hadden gehad en de harde s in haar Engelse uitspraak, en sloeg haar armen om de vrouw heen.

‘Ik ben zo blij dat ik er eindelijk ben.’

Terwijl ze twijfelde of ze Maren drie zoenen moest geven, liet de vrouw haar al los en pakte een van haar koffers. Ze gaf Iris een duwtje in de richting van de rest van het gezin.

Iris rolde haar tweede koffer naar de anderen en viel Finnur in de armen zodra hij ze spreidde. Hij klopte haar op de schouders voordat hij haar weer losliet en naar de kinderen gebaarde. ‘Dit zijn ze dan.’

Iris lachte naar de vier kinderen. De oudste twee zeiden wat stuntelig gedag en in een opwelling pakte Iris ze beiden even vast. Ze kreeg de bloemen in haar handen gedrukt en bedankte hen uitbundig.

‘Nu ik! Nu ik!’ riep de kleine Einar ongeduldig.

Iris ging grinnikend op haar hurken zitten en nam de ballon aan van het roodharige jochie.

‘Voor jou. Zelf uitgezocht!’ zei hij in keurig Engels.

‘Hij is prachtig, *þakka þér fyrir*.’

Einars ogen werden groot. ‘Je zei “dank je wel” in het IJslands!’ ‘Inderdaad.’ Iris grinnikte en keek in zijn grote groene ogen, waarover wilde krullen vielen. ‘Krijg ik van jou ook een knuffel?’

‘Ja!’ Hij wierp zich zo enthousiast in haar armen dat ze achteroverviel.

Maren liet een verschrikte gil horen, maar sloeg glimlachend een hand voor haar mond toen Iris en Einar tegelijk in de lach schoten. Toen Iris opzijkte, zag ze baby Elva met grote nieuwsgierige ogen toekijken. Ze plantte een kus op Einars wang, zette

hem terug op zijn voeten en duwde zichzelf overeind tot op haar hurken. Voorzichtig stak ze haar hand uit naar de kinderwagen en aaide over Elva's handje. 'Hallo, ken je me nog?'

Einar kwam naast haar staan. Hij sloeg een arm om Iris' nek en keek zijn zusje aan. 'Dit is mama Iris, ze komt bij ons wonen. We hebben haar gezien op de telefoon.'

Opnieuw was Iris verbijsterd over de zinsbouw van de vierjarige. En niet alleen dat, hij sprak Engels alsof hij nooit anders had gedaan. Wat ook zo was, wist ze van Maren. Zij en Finnur hadden de kinderen tweetalig opgevoed, omdat ze al voor de geboorte van Elva wisten dat ze een au pair wilden. Daarnaast spraken de meeste kinderen in IJsland vloeiend Engels, dus heel gek was het niet. Einar leek daarnaast een talenwondertje. Iris kon niet wachten om hem haar favoriete kinderboeken voor te lezen. De Engelse vertalingen zaten in haar koffer.

Haar gedachten werden onderbroken door een hoog schaterlachje.

'Elva vindt jou ook lief!' riep Einar opgetogen.

Iris kriebelde het meisje in haar hals en kreeg een oogverblindende lach als antwoord.

Einar liet zijn hoofd tegen het hare rusten en Iris moest de brok wegslikken die plotseling in haar keel schoot. Ze had zich zorgen gemaakt om niets. Ze zou het hier fantastisch hebben.

Ze stak de ballon uit naar Einar. 'Kan jij deze voor mij dragen? Dan geef ik hem straks een mooi plekje in mijn kamer.'

Het jongetje knikte ijverig en Iris stond op.

Maren en Finnur keken tevreden en vertederd toe, terwijl de twee pubers wat ongeduldig stonden te draaien.

'Förum,' zei Iris. 'Laten we gaan.'

Finnur hief een wenkbrauw. 'Je kent al aardig wat IJslands volgens mij. Allemaal via die Duolingo?'

Iris dacht even na. Dat IJslands was nog best lastig. Gelukkig had ze veel ervaring met nieuwe talen leren, dankzij het vele rei-

zen dat ze vroeger met haar ouders deed. ‘Ik heb flink geoefend, maar ik heb nog veel te leren. *Geturðu hjálpað mér með íslenskuna mína?*’

Met een goedkeurend knikje sloeg hij een arm om haar heen en trok haar even tegen zich aan. ‘Ja hoor, ik help je wel met je IJslands.’

Lukasz vroeg iets aan zijn moeder in zijn eigen taal, en Maren keek Iris aan. ‘Lukasz heeft trek, zoals altijd. Hij wil iets te eten gaan halen. Lust je ook iets? We hoeven niet te gaan zitten hoor, we kunnen het ook in de auto opeten.’

Lukasz fronste zijn wenkbrauwen geïrriteerd bij die laatste mededeling, waarop Iris meteen haar hoofd schudde. Ze wreef over haar buik. ‘Eerlijk gezegd ben ik uitgehongerd. Ik zou graag even ergens gaan zitten.’

Opluchting trok over Lukasz’ gezicht en zodra de anderen zich omdraaiden, knipoogde Iris naar hem. Een schuchter lachje was het antwoord.